

Arrest

**nr. 60 518 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 april 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 13 april 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 16 december 2010.

1.3. Op 10 februari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 11 februari 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten en van Arabische herkomst te zijn. U zou een sjiietische moslim zijn en geboren in Bagdad in de wijk Khadhamiya. Toen u twee jaar oud was, verhuisde u met uw familie naar Najaf. U verklaarde in 1996 te zijn gehuwd met S.(...) A.(...) A.(...) (O.V. 6.608.693). Na het huwelijk woonde u aanvankelijk in de wijk Sharia al Medina, nadien verhuisde u naar Hay al Adala.

Op 14 januari 2010 werden er op verschillende plaatsen in Najaf bommen tot ontploffing gebracht. Deze reeks aanslagen doodde minstens vijftien mensen en tientallen werden zwaar gewond. Voormalige Baathisten werden door de plaatselijke sjiietische machthebbers verantwoordelijk gehouden. U verklaarde dat uw man enkele dagen na deze incidenten dreigtelefoontjes begon te krijgen van onbekenden. In een van de laatste dagen van januari werd er door de provincieraad van Najaf een dreigbrief op de oprit van jullie huis achtergelaten. Uw man vertelde u dat jullie Najaf onmiddellijk moesten verlaten, zoals ook geschiedde. Jullie verbleven tijdelijk bij vrienden in Hilla en in Suleimaniya. Op 3 april 2010 verlieten jullie Irak om op 7 april in België aan te komen en nog dezelfde dag internationale bescherming te vragen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, een kopie van lidmaatschapsbewijs van de Da'wa partij van uw vader, een kopie van de overlijdensakte van uw vader en broer S.(...), een uittreksel van uw huwelijksakte uit 1997, een uittreksel van de geboorteakten van uw kinderen en een origineel dokters attest van het 'Centre Damans asbl, Psychiatrie transculturelle'.

B. Motivering

Na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal werd vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofd een gegronde vrees vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. Dient immers te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven zoals ingeroepen door uw echtgenoot. In hoofd van uw echtgenoot werd echter een beslissing van weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling genomen, zodat evenmin kan geconcludeerd worden dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald door de Conventie van Genève zou dienen te koesteren.

De door uw neergelegde documenten, te weten uw originele identiteitskaart, een origineel doktersattest, de kopies van overlijdensakte van uw vader en broer als ook een kopie van lidmaatschapattest van de Da'wa partij van uw vader, een uittreksel van uw huwelijksakte uit 1997 en tenslotte een uittreksel van de geboorteakten van uw kinderen, zijn niet in staat bovenstaande vaststelling te weerleggen. Ze bevestigen uw identiteit, gezinssituatie, uw familieverleden en uw burgerlijke staat, die hier verder niet ter discussie staat. Het feit dat u begeleiding volgt bij het Centre Damans heeft evenmin enige invloed op de inschatting van uw vrees voor vervolging.

Voor wat betreft de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden gesteld dat een Iraakse asielzoeker door het CGVS dit beschermingsstatus kan krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakes toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-IRAK" dd. 20 mei 2010). De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over heel het Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen onder andere in Bagdad in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Bagdad en omgeving gestegen.

Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ('drive-by-shootings', schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor. De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

De situatie in de zuidelijke gebieden van Irak, waarvan Najaf deel uitmaakt, is relatief stabiel. In 2008 vonden daar geen noemenswaardige incidenten plaats. In het Zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiitische militante groepen in het Zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het Zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het Zuiden die gericht waren op sjiitische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18 – p.21). Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat zij actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit Najaf in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Najaf actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Najaf aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot S. A. A.. Zij roept geen eigen motieven in. Waar zij opmerkt dat het voor haar moeilijk is om zich op een correcte manier te verdedigen omdat in haar beslissing geen enkele motivering is terug te vinden betreffende haar asielrelaas en enkel verwezen wordt naar de weigeringsbeslissing van haar echtgenoot, merkt de Raad op dat verzoekster –gelet op haar verweer in haar verzoekschrift- blijkbaar wel kennis heeft kunnen nemen van de motieven van de weigeringsbeslissing van haar echtgenoot.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 60 517 van 28 april 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van S. A. A.. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag) bestaat en dat elk risico, hoe miniem ook, hierbij in overweging dient genomen te worden. Verzoeker vervolgt dat aan zijn afkomst niet getwijfeld wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat, om de situatie beter te kunnen begrijpen, het aangewezen is rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Irak. Verzoeker tracht verder de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, met name wat betreft zijn kennis en lidmaatschap van de Baath-partij, zijn werk voor de provincie Najaf en de situatie van zijn familie en schoonfamilie. Hij wijst er hierbij op dat de bewijslast bij asielaanvragen moet beoordeeld worden met een welbepaalde soepelheid, en dat er rekening moet gehouden worden met het geheel van omstandigheden en de eigenheid van elke situatie, wat in casu de commissaris-generaal nagelaten heeft te doen, aldus verzoeker. Verzoeker besluit dat de door hem ingeroepen angst voor zijn vrijheid, veiligheid en psychische integriteit heel ernstig is en dat, gelet op de ernst van de feiten, zelfs het geringste risico in overweging moet genomen worden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker, na een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus, aan dat volgens recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land. Hij stelt dat de mensenrechten in Irak niet worden gerespecteerd, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen zelf onderkent dat er nog steeds aanslagen plaatsvinden, en één menselijk slachtoffer er één teveel is. Tot slot citeert verzoeker een fragment uit het ‘Algemeen Ambtsbericht Irak’ van oktober 2010 en verwijst hij naar zijn uiteenzetting in het eerste middel.

Aan het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd: enkele pagina’s uit het ‘Algemeen Ambtsbericht Irak’ van oktober 2010 (p. 26-27) en de beslissing van het bureau voor juridische bijstand aangaande de aanstelling van een kosteloze advocaat.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan het door hem ingeroepen lidmaatschap van de Baathpartij, laat staan aan zijn bewering als zou hij binnen de partij de rang van ‘adu firqa’ hebben bekleed, zoals omstandig wordt toegelicht, en derhalve evenmin aan de vervolgingsfeiten die gerelateerd zijn aan dit lidmaatschap, (ii) de door hem neergelegde documenten slechts zijn identiteit, gezinssituatie, familieverleden en zijn burgerlijke staat betreffen, gegevens die niet ter discussie staan, en (iii) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Najaf in Zuid-Irak blijkt dat er actueel voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006,

nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad stelt vast dat de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten, met name dat hij na een reeks bomaanslagen in januari 2010 dreigtelefoontjes van onbekenden kreeg en hij een dreigbrief ontving van de Provincieraad van Najaf waarbij in beide gevallen geëist werd dat hij en zijn familie Najaf en Irak zouden verlaten, te wijten zouden zijn aan zijn voormalig lidmaatschap van de Baath-partij waarbij hij de rang van 'adu firqa' zou hebben bekleed, doch dat hij dit lidmaatschap en deze rang niet aannemelijk kan maken aan de hand van documenten, noch middels coherente, overtuigende en correcte verklaringen.

2.6.1. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit de lezing van het gehoorverslag geenszins dat hij in staat was de centrale doelstellingen van de Baath-partij te kunnen opsommen in het Arabisch. Dat er misschien problemen zouden ontstaan zijn rond de correcte vertaling wordt niet gestaafd door de elementen van het gehoorverslag waaruit blijkt dat de vraag over de doelstellingen van de partij verschillende keren werd gesteld en verzoeker niet correct of ontwijkend en vaag antwoordt: "Kan u me de centrale doelstellingen van de baath partij opsommen? Irak is het doelwit van hen. Saddam was de doelstelling van de partij. Het was de verdediging van de Arabische eenheid. (...) Wat waren nog belangrijke principes?" Nog een keer de baath is een partij van saddam, alles was in zijn handen. De baathisten waren de mensen die alles in hun handen hadden. Saddam en baathisten zijn weg, de islamisten komen in zijn plaats. Welk economisch systeem werd er gepromoot binnen de baath? Dat was alles in hun handen. Er was geen beleid op economisch vlak. De baath heeft de revolutie." (CGVS, gehoor p. 12). Van een lid van de Baath-partij die de functie van 'adu firqa' beweert te hebben en die bovendien licentiaat in de literatuur is van de universiteit van Babel, mag verwacht worden dat hij zonder aarzelen de centrale doelstellingen/principes van de partij, met name "eenheid, vrijheid en socialisme", kan opsommen en behoorlijk kan toelichten. De vaststelling dat verzoeker slechts vaag en onduidelijk antwoordt op een essentiële vraag met betrekking tot de Baath-partij, maakt dan ook dat zijn beweerde lidmaatschap en in ieder geval de positie als 'adu firqa' ernstig wordt ondermijnd, lidmaatschap en positie binnen de partij die overigens aan de basis van zijn vervolging en derhalve zijn vlucht zouden liggen. Dat het woord "eenheid" werd vertaald, wijzigt niets aan deze vaststelling. De Raad wijst er verder op dat de conclusie dat verzoeker zijn lidmaatschap en positie niet aannemelijk maakt verder ondersteund wordt door de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat 'adu firqa' erop wijst dat de persoon reeds meerdere treden binnen de Baath-partij is opgeklommen en op wie na de val van het regime de meeste maatregelen van de 'Deba'thification' werden toegepast ('adu firqa', groepslid van een partijdivisie die bestaat uit minstens twee tot maximum zeven cellen op het niveau van stadsdelen, grotere dorpen enz. (vrije vertaling); administratief dossier: "Politics; The Baath Party", p. 3; "Briefing Paper: Iraq's new 'accountability and Justice Law'", p. 15). Ook werden leden van de Baath-partij door verschillende partijen actief opgespoord na de val van het regime zodat het niet aannemelijk is dat verzoeker, indien hij inderdaad "adu firqa" was, zonder enig probleem enkele maanden later opnieuw aan het werk kon bij de administratie van de stad Najaf (adm. doss.: UNHCR, 15 januari 2004, "Iraq: Reports of violence and acts revenge by the general population against officials and their families of Saddam Hussein's regime following Hussein's fall").

2.6.2. Verzoekers beweringen in het verzoekschrift over 'Jays as Shabi' wijzigen niets aan de vaststelling dat deze term geen rang is binnen de baath-partij. Verzoeker somde tijdens zijn gehoor de volgende rangen op: "Talla, fetouha, Nasir, Nasir Mataqaddim, Jaysh shabi, Abu firqa, Odu hizib" (CGVS, gehoor p. 12), hetgeen allerm minst strookt met (de hiërarchie van) de rangen zoals vermeld in de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk26: 'Chart of Ba'ath Party Membership Levels'): Muwayyid, Nasir, Nasir mutadadam, Murashah lil adwiyya, Adw mutadarib, Adw 'amil, Adw firqa, Adw shu'ba, Adw fara', Adw maktab, Adw qiyada qutriyya en Adw qiyada qawmiyya. Dat verzoeker niet correct de rangen binnen zijn partij kan opsommen, ondermijnt verder zijn beweerd lidmaatschap van de Baath partij en zijn rang.

2.6.3. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor slechts een uiterst summiere beschrijving kon geven over de taken die hij als 'adu firqa' moest uitoefenen ("Ik moest aanwezig zijn in de firqa en instructies geven als nodig was (...) we moesten uitleg geven over de baath" (p. 13-14)), en dat zijn toevoeging in het verzoekschrift "dat hij zich moest ontfemen over de eerste jaars en de tweede jaars", en hij verder "uitstappen (diende) te regelen, trainingen en het vervoer", niet van dien aard is dat hij alsnog de Raad kan overtuigen van zijn functie als 'adu firqa'.

Verzoekers verklaringen over de verschillende cellen en de commandostructuur binnen de partij en hoe de partij is opgebouwd, zijn gespeend van elke concrete en zinvolle toelichting zodat hij niet in het minst aannemelijk maakt dat hij binnen de Baath-partij ooit de functie van 'adu firqa' heeft vervuld: "We hadden een lokaal en het lokaal zat in de stad, een zeer groot lokaal, we hadden een wapen, normaal moesten we iedere namiddag gaan maar ik ging een keer in de week. Er waren jongens en meisjes, we hadden contacten met elkaar. Zelfs seksuele contacten, soms werden er reizen georganiseerd. Het was verplicht om daar naar toe te gaan. (...) Hoe bedoelt u? (...) Wie waren de leden van het regionaal commando in de periode 2001-2003? Nee; Wie was de verantwoordelijke voor de baath in Najaf? Iemand die, ik herinner me de naam niet, maar het was iemand van de aljazair familie, een periode kwam er iemand uit Tikrit. Wat is de naam van de partijpublicatie? Geen idee. (...)".

De overige argumenten omtrent verzoekers beperkte partijkennis, in het bijzonder dat hij geen antwoord kon geven op de vraag hoe de partijstructuur van de Baath-partij eruit ziet, hij de leden van het Regionaal Commando - het hoogste beslissingsorgaan binnen de partij - niet kan noemen, hij geen geschreven werken van één van de oprichters van de partij kan opsommen en hij niet de precieze naam kan geven van de partijverantwoordelijke in zijn stad, worden overigens door verzoeker nergens weerlegd in zijn verzoekschrift.

De Raad besluit dan ook op grond van deze vage nietszeggende verklaringen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de rang van 'adu firqa' had. De commissaris-generaal merkt overigens terecht op dat, gezien verzoekers geringe kennis over de partij, het maar zeer de vraag is welke informatie over de partij verzoeker als 'adu firqa' ooit zou hebben kunnen meedelen.

2.6.4. Dat bovendien voor verzoeker als lid van de Baathpartij en tewerkgesteld voor de overheid, de term 'debaathificeringsproces' - te weten het proces dat er toe leidde dat oud-Baathisten die behoorden tot de hogere echelons van de partij na mei 2003 uit hun functies werden ontzet - onbekend is (CGVS, gehoor p. 14), plaatst de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden profiel en de hieruit voortvloeiende problemen finaal op de helling. Dat verzoeker als chauffeur geen hoge functie zou hebben bekleed waardoor hij geen problemen zou ondervonden hebben bij het hervatten van zijn werk enkele maanden na de val van Saddam Hussein is niet ernstig, gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat vanaf de graad 'adu firqa' debaathificeringsmaatregelen genomen werden (administratief dossier, stuk 26: 'Chart of Ba'ath Party Membership Levels'). Overigens stelt verzoeker zelf tijdens zijn verklaringen dat Najaf een kleine stad is en iedereen mekaar kent, zodat het beweemde uitwissen van zijn banden met de partij door alle bewijsstukken te verbranden weinig nut zou hebben gehad. Dat men thans na de explosies "opzoekingen (ging) verrichten om gegevens terug te vinden van voor de val" en "zo ontdekt (werd) dat ik in het verleden lid was geweest van de Baath-partij" kan derhalve niet overtuigen. Verzoekers bewering komt overigens ook niet overeen met de informatie in het administratief dossier (UNHCR, 15 januari 2004, "Iraq: Reports of violence and acts revenge by the general population against officials and their families of Saddam Hussein's regime following Hussein's fall").

2.6.5. De situatie van zijn familie en schoonfamilie is weinig relevant en wijzigt niets aan de vaststellingen omtrent verzoekers manifest gebrek aan kennis over de Baath-partij en het ongeloofwaardig karakter van zijn bewering dat hij sinds 2000-2001 de rang had van 'adu firqa'.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing omtrent de door hem neergelegde documenten, met name zijn originele identiteitskaart, de originele identiteitskaarten van zijn kinderen, de fotokopieën van de overlijdensakte van zijn schoonvader en zijn broer, een fotokopie van het lidmaatschapsattest van de Da'wapartij van zijn vader, een uittreksel van zijn huwelijksakte en een uittreksel van de geboorteakten van zijn kinderen, nergens weerlegt. Deze motieven worden dan ook als niet betwist en vaststaand beschouwd, en door de Raad overgenomen.

2.8. In de mate verzoeker de commissaris-generaal nog verwijt geen rekening te hebben gehouden met het geheel van de omstandigheden en de eigenheid van elke situatie (persoonlijke factoren, familiale en

culturele elementen, leeftijd, opleidingsniveau, ...), stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat in concreto toe te lichten op welke wijze de commissaris-generaal hiermee geen rekening zou gehouden hebben. De Raad wijst erop dat het de taak is van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, en dat verzoeker niet aantoont dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bepaalde belangrijke omstandigheden niet in aanmerking zou hebben genomen.

Gelet op de motieven en de aan het administratief dossier toegevoegde informatie omtrent de Baath partij en het debaathificeringsproces, werd wel degelijk rekening gehouden met de politieke, historische en actuele situatie in Irak. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet dienend aangezien rechterlijke beslissingen geen precedentwaarde hebben en elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient onderzocht te worden.

2.9. Dat aan verzoekers afkomst niet wordt getwijfeld, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

2.10. Vermits geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde lidmaatschap bij en de rang van 'adu firqa' binnen de Baath partij, kan de Raad geen geloof hechten aan de doodsb bedreigingen die verzoeker en zijn familie naar aanleiding hiervan zouden hebben ontvangen. Wanneer zoals in casu het asielrelaas niet geloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Verzoeker kan dan ook niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.11. De Raad leest verder in de bestreden beslissing dat de algemene veiligheidssituatie in Najaf in Zuid-Irak relatief kalm is en dat er op dit ogenblik voor burgers in Najaf geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker slaagt er niet in om de conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die gesteund is op objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 26), te weerleggen.

Met de verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens dewelke het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land om te kunnen besluiten tot de nood aan subsidiaire bescherming, gaat verzoeker vooreerst voorbij aan de motieven in de bestreden beslissing dat "De algemene veiligheidssituatie (...) verbeterd (is), maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers (...) regionaal erg verschillend (is). (...) Ook UNHCR (...) reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid (maakte) tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR (...) toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict (...) voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (adviseerde) (...) Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (...) overigens (blijkt) dat zij actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.". De Raad leest ook in de aan het administratief dossier toegevoegde informatie ('Subject Related Briefing, Irak, Actuele veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak' van 20 mei 2010, p. 29) dat andere landen geen beschermingsstatuut meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de Zuidelijke provincies van Irak en de asielaanvragen op individuele gronden beoordelen. Zowel het Verenigd Koninkrijk, Denemarken, Duitsland, Noorwegen als Finland voeren geen bijzonder beleid voor Iraakse asielzoekers. Zowel Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden als Denemarken beoordeelt asielaanvragen op individuele gronden en er is geen sprake van een speciaal beleid voor bijzondere groepen. Enkel Duitsland voert in de praktijk een soepel beleid voor religieuze minderheden. In deze landen vindt zowel gedwongen als vrijwillige terugkeer van Irakezen plaats en in bepaalde gevallen op basis van een Memorandum of Understanding met de Iraakse regering (Noorwegen, Denemarken en Zweden).

Met betrekking dan tot deze specifieke veiligheidssituatie in Najaf, Zuid-Irak, leest de Raad in deze informatie (p. 19) dat de veiligheidssituatie in Najaf relatief rustig blijft en deze informatie wordt

bevestigd in het door verzoeker bijgebrachte 'Algemeen ambtsbericht Irak' van oktober 2010 waarin gesteld wordt dat de veiligheidssituatie in de provincies van Zuid-Irak gedurende de verslagperiode relatief stabiel blijft en er weliswaar melding wordt gemaakt van bedreigingen, intimidatie, geweldsincidenten en bomaanslagen, doch deze vormen van geweld gelokaliseerd worden in Babylon, Kerbala, Hilla, Mahmudiya en Basra. In de informatie die verzoeker citeert, worden geen veiligheidsincidenten in Najaf vermeld.

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zelf onderkent dat er nog steeds aanslagen plaatsvinden en één menselijk onschuldig slachtoffer er één teveel is en hij dus moet hopen dat hij en zijn gezin niet bij dit 'beperkt' aantal gedaalde slachtoffers zal vallen, wijst de Raad erop dat de begrippen "internationaal of binnenlands gewapend conflict" noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken werden gedefinieerd, doch dat er wel kan worden gesteund op de definitie van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (RvS 1 december 2006, nr. 165.476). Volgens dit artikel van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten "alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.". Het tweede lid van dit artikel stelt dat "interne ongeregeldheden en spanningen, zoals rellen, op zichzelf staande en sporadisch voorkomende daden van geweld en andere handelingen van soortgelijke aard, ..." niet zijn te beschouwen als gewapende conflicten zodat mag besloten worden dat uit de aangebrachte informatie niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4 §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers verweer dat de mensenrechten in Irak helemaal niet gerespecteerd worden, is onvoldoende om aan te nemen dat er een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, heerst.

Waar verzoeker voor het overige nog verwijst naar zijn uiteenzetting in zijn eerste middel, en hij zich derhalve beroept op de elementen die aan de basis van zijn asielrelaas liggen, merkt de Raad op dat naar aanleiding van dit middel en het onderzoek naar de toekenning van de vluchtelingenstatus werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Tot slot wijst de Raad erop dat de veiligheidssituatie zoals uiteengezet in de bestreden beslissing bevestigd wordt door recente informatie van 20 december 2010 door verwerende partij aan de Raad overgemaakt op 18 april 2011.

2.12. De aan het verzoekschrift toegevoegde beslissing van het bureau voor juridische bijstand aangaande de aanstelling van een kosteloze advocaat, wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen.

2.13. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen."

2.3. Zoals ook terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing betreffen de door verzoekster voorgelegde documenten, met name haar originele identiteitskaart, een origineel doktersattest, fotokopieën van de overlijdensakte van haar vader en haar broer, een fotokopie van een lidmaatschapattest van de Da'wa partij van haar vader, een uittreksel uit haar huwelijksakte en een uittreksel van de geboorteakten van haar kinderen, slechts haar identiteit, gezinssituatie, familieverleden

en burgerlijke staat, gegevens die niet ter discussie staan, doch kunnen zij bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

2.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS